

Schepen Dirk De Cock kruipt in huid van trucker

dinsdag, 5 februari 2008

Naar aanleiding van Wereldgedichten kroop de Lebbeekse schepen Dirk De Cock (Spirit) in de huid van een trucker. Hij fleurde hiermee de allereerste Gedichtenfakkeltocht van de bibliotheek op. Hoewel een route door het dorpscentrum uitgestippeld was, moest de tocht als gevolg van het stormweer in de bib zelf plaatsvinden. De Cock zat in een vrachtwagen op het binnenplein van de bib. Als trucker bracht hij het gedicht 'Een bed te Brugge' van Hugo Claus. Ook woordleerkracht Mieke Scheldeman en de leerlingen van de academie droegen gedichten voor.

BRON: Nele Dooms, Het Laatste Nieuws, 9 februari 2008, p. 38

Ondanks het barslechte weer en de beslissing om onze gedichtenfakkeltocht te annuleren en over te gaan naar plan B in de Bibliotheek, verliep de eerste Gedichtendag van Lebbeke op donderdag 31 januari 2008 in een heel goeie sfeer. De bijna negentig aanwezigen vonden het een heel goed initiatief.

Heel wat mensen kwamen spontaan hun warme sympathie voor het project meedelen. Zelf heb ik ook heel graag het gedicht "Een Bed te Brugge" van Hugo Claus (Uit de bundel "Van Horen Zeggen") voorgedragen. Voor herhaling vatbaar.

Mijn dank gaat uit naar alle medewerkers van de Bibliotheek, de Cultuurdienst en de Gemeentelijke Academie voor Muziek, Woord en Dans.

Deze twee gedichten van mijn hand plaats ik graag op de webstek als mijn bijdrage aan "Gedichtendag 2008!"

PLEINVREES

Er is geen echt erbarmen op dit oeverloze pleindat aarde heet
 en dat ik weerom vlak ervaar,
 als voorstellingom ergens mee de troosteloze afgrond te beginnen.
 Het stof op mijn stembanden hoest ik zelfs niet meer op,
 want de stemmen van voorbije dialogen woeden in mijn hoofd,
 maar hun sterven is geen heuse dood,
 enkel een streven naar herhaling en wie in dat land ondergaat,
 sterft als op zeeaan weelderige waterstreling.

VERWANT

Bruin brood at ik bij jou
 en je reikte mij kaas
 en gaf me koffie van gebrande gerst
 ,terwijl ik storm liep in je ogen
 en je stem bracht vrachten vruchten
 voor mijn oor
 en sneden van vroegere zinnen
 en ik gaf je dichters weer,
 hele strofen uit hun gezang.
 Als oude mannen zonder dreiging
 zaten ze mee aan,
 weekten woorden in verraad van vroeger;
 samen trokken we hun zinnen aan
 en alle onrecht ons ooit aangedaan.
 Een boterham wou ik je nog vragen,
 maar je weifelende handen
 je pijn gleeed in de mijne
 en je ingehouden woede
 was mij zo verwant.